

De jacht op de

KROON

DERON HICKS

KUNSTBENDE 3

PROLOOG

6.12 uur

Twee jaar geleden

Centrum voor Britse Kunst, Yale Universiteit

New Haven, Connecticut, Amerika

Samuel Gamble nam nog een laatste slok koffie voordat hij zijn zware aardewerken beker op het dressoir in zijn kantoor zette.

Het was tijd om te gaan.

Vandaag was de opening van een nieuwe tentoonstelling en Gamble was – zoals altijd – één brok zenuwen. Hij was de afgelopen drie dagen druk geweest met de laatste voorbereidingen: het lezen en herlezen van de brochures en de catalogus, het controleren van de wegwijzers en de bordjes en voor de miljoenste keer checken of ieder kunstwerk op precies de goede plek stond.

Gamble was al meer dan tien jaar directeur van het Centrum voor Britse Kunst van de Yale Univer-

siteit. En al meer dan tien jaar was hij iedere ochtend de eerste die er was. Dat was een gewoonte die hij van zijn vader had geleerd, die schooldirecteur was geweest. Iedere ochtend nam hij dezelfde route door het gebouw. Zelfs op belangrijke dagen zoals deze, week hij niet af van zijn routine. Gamble vond het belangrijk om dit vol te houden. Het zorgde ervoor dat hij kalm werd en dat hij zijn dag goed kon beginnen. Hij vond het heerlijk om door de zalen van het centrum te wandelen voordat het andere personeel er was. Hij genoot van de echo's van zijn voetstappen in het lege gebouw terwijl hij langs kunstwerken liep van de afgelopen vijfhonderd jaar, van antiek tot de eenentwintigste eeuw. Hij hield van de eenzaamheid.

Gamble liep vanuit zijn kantoor door een brede entreehal vol beelden. De nieuwe tentoonstelling was twee verdiepingen hoger. Hij wilde er wanhopig graag naartoe rennen om ieder detail nogmaals te controleren, maar hij moest geduldig zijn.

Volg de routine.

Boven de balie bij de ingang hing een grote banner. Gamble bleef heel even staan om hem te bewonderen. Hij las de tekst nog een keer.

TIJD VOOR ENGELAND: DE TENTOONSTELLING
15 AUGUSTUS – 21 SEPTEMBER
CENTRUM VOOR BRITSE KUNST
TWEEDE VERDIEPING

Er verscheen automatisch een glimlach op zijn gezicht. Hij wist zeker dat zijn gasten tevreden zouden zijn.

Gamble vervolgde zijn route door de entreehal. Kleine, strategisch geplaatste bordjes wezen bezoekers naar de plek waar ze de trap en de lift naar de tentoonstelling konden nemen. Alles leek op de goede plek te staan.

Hoewel er een lift was, nam hij de brede, betonnen trap naar de eerste verdieping.

Tijdens zijn wandeling ging Gamble in gedachten alle onderdelen van de tentoonstelling nog eens langs. De tentoonstelling verkende het concept tijd in de Britse kunst en geschiedenis. Het ging over hoe tijd door de eeuwen heen is gemeten, hoe erover is gesproken en geschreven en hoe het terugkomt in kunst. Er waren een paar heel belangrijke wetenschappers uitgenodigd voor de opening vanochtend en Gamble verwachtte ook meerdere journalisten. Hij had jarenlang onderhandeld met bibliotheken en musea van over de hele wereld om deze tentoonstelling te kunnen samenstellen en van al die bibliotheken en musea zouden ook vertegenwoordigers aanwezig zijn.

Gamble was nu op de eerste verdieping en hij liep om de trap heen, langs de naslagbibliotheek en door de zaal met zeldzame boeken. Hij kwam door een kleine hal en liep de zaal met de vaste collectie door. Gamble bleef kort staan om een groot schilderij van de achttiende-eeuwse kunstenaar Edward Edwards te bewonderen. Het was een schilderij van de

binnenkant van Westminster Abbey, de gigantische kerk in het centrum van Londen. De kunstenaar had de binnenkant van de kerk fantastisch gedetailleerd geschilderd. Gamble was er als kind vaak geweest.

Hij was opgegroeid in een buitenwijk van Londen. En hoewel er meer dan tweehonderd jaar tijdsverschil bestond tussen zijn fijne herinneringen aan de kerk en het schilderij van Edward Edwards, was de kerk in al die tijd amper veranderd.

Gamble liep geduldig verder door de zaal op de eerste verdieping en al snel stond hij onder aan de trap naar de tweede verdieping.

Dit is het moment, dacht hij.

Hij haalde diep adem en liep naar de overloop tussen de twee verdiepingen. Dit was het eerste wat de bezoekers van de tentoonstelling zouden zien. En daarom moest het perfect zijn. Het stond symbool voor alles wat de tentoonstelling zou moeten zijn. De blik van een bezoeker zou onmiddellijk naar het grote bord getrokken worden. Er stond niets meer dan het woord TIJD, in zwart-wit. Gamble was een week bezig geweest met het aanpassen van de belichting, zodat het bord vanuit iedere hoek gezien kon worden zonder onnodige schaduwen of weerspiegelingen.

Gamble glimlachte.

Het bord was inderdaad perfect.

De bezoekers zouden onder de indruk zijn.

Hij liep langzaam verder, de trap op naar de tweede verdieping. Hij liet zijn blik van het bord naar de glazen vitrine aan de overkant van de hal dwalen.

Op de tweede verdieping was dit het eerste onderdeel van de tentoonstelling dat de bezoekers zouden zien. Er stond maar één object in de vitrine. Het symbool van de tentoonstelling. Het zou een voorproefje zijn voor wat er nog ging komen. Het pronkstuk. De bekroning van zijn harde werk. Het zou...

Gamble hapte naar adem.

Nee.

Nee, nee, nee, nee.

Hij holde de trap op en de hal door.

Een paar seconden later stond Gamble recht voor de vitrine.

Hij kon zijn ogen niet geloven.

De vitrine was leeg.

HOOFDSTUK 1

15.00 uur

Dinsdag 12 augustus

Washington D.C.

‘Zenuwachtig?’ vroeg Art.

Art en Camille zaten op het stoepje voor Camilles huis te wachten tot haar moeder klaar was met een werktelefoontje zodat ze naar het vliegveld konden vertrekken. Het was voor het eerst dat Camille zo’n lange vlucht zou maken.

Camille zei niets en dat was niets voor haar.

Art was juist helemaal niet zenuwachtig voor de vlucht. Hij was een doorgewinterde reiziger, ook al was hij nog maar net dertien jaar oud. Hij had al ontelbaar veel uren in vliegtuigen gezeten en samen met zijn vader, Arthur Hamilton senior, de hele wereld overgevlogen. Arts vader – doctor Hamilton, zoals zijn collega’s hem noemden – was een van de beste kunstwetenschappers ter wereld. Hij had een groot

deel van zijn leven, en zo'n beetje Arts hele leven, van museum naar museum gereisd. Hij had aan het hoofd gestaan van allerlei tentoonstellingen en hield zich bezig met de conservering van de belangrijkste kunstwerken ter wereld. Hun rondzwervende leven was vorig jaar geëindigd, toen doctor Hamilton was gaan werken als hoofd van Conserveringscentrum Lunder bij de National Portrait Gallery in Washington. Ze reisden de afgelopen maanden alleen nog maar van koffietentje naar boekwinkel en weer terug en dat beviel Art prima. Het was fijn om iedere avond naar huis te kunnen en in hetzelfde bed te slapen. Hij kon eindelijk eens een keer iets aan zijn slaapkamermuur hangen. Hij had gekozen voor een *Star Wars*-filmposter. Dat had hij de afgelopen twaalf jaar in al die hotels en huurappartementen niet kunnen doen.

Maar nu was Art zich weer aan het voorbereiden op een vlucht naar de andere kant van de wereld. En voor het eerst in zijn leven reisde hij zonder zijn vader, die in Washington zou blijven. De reden van deze trip zat naast hem: Camille Sullivan. Camille was zijn beste vriendin en zij had gevraagd of hij met haar mee wilde naar Londen. Art wist waarom Camille zo zenuwachtig was. Het was niet alleen omdat dit haar eerste lange vlucht was. Camille was twaalf jaar oud. En in die twaalf jaar had ze haar vader nog nooit gezien. Dat zou nu gaan gebeuren in Londen.

‘Het komt wel goed,’ stelde Art haar gerust.

‘Mama zei dat ik me niet te veel moet verheugen op de ontmoeting met mijn vader,’ antwoordde Camille. ‘Ze is bang dat het een teleurstelling wordt.’

Camille haalde een kleine ketting onder haar T-shirt vandaan en liet hem aan Art zien. Aan het dunne gouden kettinkje hing een donkergrijs, rechthoekig object, waar kleine symbolen en letters op stonden.

‘Mijn vader heeft me dit vorige week gestuurd,’ zei ze. ‘Ik probeer het te verstoppen voor mijn moeder, want ik weet dat zij niet zo blij is met deze hele toestand.’

Art herkende de grijze steen direct. Het was een miniatuurexemplaar van de Steen van Rosetta, een van de belangrijkste archeologische vondsten ooit. De steen was meer dan tweeduizend jaar oud, net als de teksten die erin stonden gegraveerd. Door de ontdekking van deze steen hebben archeologen achterhaald hoe Egyptische hiërogliefen werken, de verloren taal van de oude Egyptenaren.

‘Je moeder neemt je mee naar Londen om je vader voor het eerst te ontmoeten,’ zei Art. ‘Dat is toch best lief van haar.’

En dat was inderdaad heel lief. Camilles vader had haar moeder verlaten voordat Camille geboren was en nu wilde hij ineens onderdeel uitmaken van haar leven. Camilles moeder had meer dan genoeg reden hem niet te vertrouwen.

‘Ja, dat is ook zo,’ zei Camille, terwijl ze het kettinkje weer onder haar shirt stopte. ‘Maar wat nou als hij mij niet leuk vindt?’

‘Onmogelijk,’ zei Art.

Camille was even stil. 'Bedankt dat je meegaat,' zei ze na een tijdje.

Art klopte even kort op haar arm. Ze was zijn beste vriendin en ze hadden samen al zo veel meegemaakt. Ze hadden zijn vader gered van een bende kunstvervalsers en de grootste kunstroof ooit weten te voorkomen. Ze waren bedreigd, achternagezeten en vastgebonden. Ze hadden zelfs de koningin van Engeland ontmoet. Wat ze ook meemaakten, Camille was altijd gewoon zichzelf gebleven: brutaal, superslim en nooit ergens bang voor. Maar nu leek het wel alsof daar niets meer van over was. Ze was bang. Hij moest haar hierdoorheen helpen.

'Het komt wel goed,' zei hij nog een keer.

Meer kon hij niet zeggen.

DE JACHT OP DE KROON IS GEOPEND

Art heeft altijd op zijn beste vriendin Camille kunnen vertrouwen, hoe gevaarlijk hun avonturen ook waren. Wanneer Camille naar Londen gaat om haar afwezige vader voor het eerst te ontmoeten, gaat Art dus mee. Maar als de twee vrienden in Londen aankomen blijkt dat Camilles vader is verdwenen.

Ze vinden een mysterieus, vermoedelijk gestolen object in zijn appartement en gaan op onderzoek uit. Ze moeten dit mysterie snel oplossen en Camilles vader vinden voordat de grimmige figuren die ze steeds tegenkomen hem te pakken krijgen!

Met interactieve qr-codes!

Lees ook deel 1 & 2

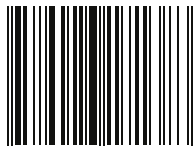

 uitgeverijdefontein.nl

  [uitgeverijdefontein](https://www.facebook.com/uitgeverijdefontein)

UITGEVERIJ
De Fontein

9 789026 171383 >